TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2023. gada 27. aprīlī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Preču zīmju tiesības – Direktīva 89/104/EEK – Direktīva (ES) 2015/2436 – Regula (EK) Nr. 40/94 – Regula (ES) 2017/1001 – Preču zīmes īpašnieka izņēmuma tiesības – Preču zīme, kas pieder vairākām personām – Nosacījumi par kopīpašnieku vairākumu, kas prasīti viņu preču zīmes licences piešķiršanai un atsaukšanai

Lietā C-686/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2021. gada 29. oktobra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 15. novembrī, tiesvedībā

VW,

pret

SW,

CQ,

ET,

Legea Srl,

un

Legea Srl,

pret

VW,

SW,

CQ,

ET,

TIESA (desmitā palāta)

* Tiesvedības valoda – itāļu.

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*], tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents) un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– VW vārdā – *F. Rampone*, *avvocato*,

– *Legea Srl* vārdā – *G. Biancamano*, *avvocato*,

– SW, CQ, ET vārdā – *R. Bocchini*, *avvocato*,

– Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *P. Messina* un *P. Němečková*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2022. gada 8. decembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/2436 (2015. gada 16. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2015, L 336, 1. lpp.), un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.).

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, pirmkārt, starp VW, no vienas puses, un SW, CQ, ET un *Legea Srl*, no otras puses, kā arī, otrkārt, starp *Legea Srl*, no vienas puses, un VW, SW, CQ un ET, no otras puses, par preču zīmju, ko veido apzīmējums "Legea", iespējami prettiesisku izmantošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Regulas par Eiropas Savienības preču zīmi

3 Padomes Regula (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2004. gada 19. februāra Regulu (EK) Nr. 422/2004 (OV 2004, L 70, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 40/94") ir atcelta un aizstāta ar Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.), kas stājās spēkā 2009. gada 13. aprīlī. Šī pēdējā minētā regula no 2017. gada 1. oktobra ir atcelta un aizstāta ar Regulu 2017/1001.

4 Regulas Nr. 40/94 5. pantā "Personas, kas var būt Kopienas preču zīmju īpašnieces" bija noteikts:

"Kopienas preču zīmes īpašniece var būt jebkura fiziska vai juridiska persona, tostarp iestādes, kas izveidotas saskaņā ar publiskajām tiesībām."

5 Šīs regulas 9. panta "Tiesības, ko piešķir Kopienas preču zīme" 1. punktā bija paredzēts:

"Kopienas preču zīme piešķir tās īpašniekam uz to ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības aizliegt visām trešajām personām bez viņa piekrišanas darījumos izmantot:

a) jebkādu apzīmējumu, kas ir identisks Kopienas preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kas ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta Kopienas preču zīme;

b) jebkādu apzīmējumu, kurš tā identiskuma vai līdzības Kopienas preču zīmei dēļ un Kopienas preču zīmes aptverto preču vai pakalpojumu un zīmes identiskuma vai līdzības dēļ varētu maldināt sabiedrību [radīt sabiedrībai sajaukšanas iespēju]; iespēja maldināt ir asociāciju iespēja ar agrāko preču zīmi [sajaukšanas iespēja ietver asociāciju iespēju ar agrāko preču zīmi];

c) jebkādu apzīmējumu, kas ir identisks vai līdzīgs Kopienas preču zīmei saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, kas nav līdzīgi tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta Kopienas preču zīme, ja šī pēdējā ir Kopienā pazīstama [ir ar reputāciju Eiropas Kopienā] un ja minētās zīmes izmantošanā bez pietiekama iemesla varētu netaisnīgi gūt labumu no Kopienas preču zīmes atšķirīguma vai pazīstamības [atšķirtspējas vai reputācijas] vai tai kaitēt."

6 Minētās regulas 16. pants "Kopienas preču zīmes pielīdzināšana valsts preču zīmei" bija formulēts šādi:

"1. Ja vien 17. un 24. pantā nav noteikts citādi, ar Kopienas preču zīmi kā īpašumtiesību objektu rīkojas visā tās kopumā un visā Kopienas teritorijā kā ar valsts preču zīmi, kas reģistrēta dalībvalstī, kurā saskaņā ar Kopienas Preču zīmju reģistru:

a) īpašniekam attiecīgajā brīdī ir administrācijas mītnes vieta vai pastāvīga dzīvesvieta

vai

b) ja nepiemēro a) apakšpunktu, īpašniekam attiecīgajā brīdī ir uzņēmums.

2. Šā panta 1. punktā neminētos gadījumos attiecīgā dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā ir [Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi)] administrācijas mītnes vieta.

3. Ja Kopienas Preču zīmju reģistrā kā kopīpašnieki ir minētas divas vai vairāk personas, 1. punktu piemēro attiecībā uz pirmo minēto kopīpašnieku; ja tā nenotiek, to piemēro attiecībā uz nākamajiem kopīpašniekiem tādā kārtībā, kādā tie minēti. Ja 1. punktu neattiecina uz nevienu kopīpašnieku, piemēro 2. punktu."

7 Šīs pašas regulas 21. panta "Maksātnespējas procedūras" 1. un 2. punktā bija noteikts:

"1. Kopienas preču zīmes var iesaistīt tikai tajās maksātnespējas procedūrās, ko uzsāk dalībvalstī, kuras teritorijā ir debitora galvenā darbība [galveno interešu centrs].

[..]

2. Ja Kopienas preču zīmei ir līdzīpašnieki, 1. punktu piemēro līdzīpašnieka daļai."

8 Regulas Nr. 40/94 22. panta "Licencēšana" 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Kopienas preču zīmi var licencēt attiecībā uz dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, uz kuriem tā ir reģistrēta, un visā Kopienā vai kādā tās daļā. Licence var būt izņēmuma vai vienkārša.

2. Kopienas preču zīmes īpašnieks var izmantot tiesības, ko tam piešķir šī preču zīme, pret licenciātu, kas pārkāpj kādu licences līguma punktu attiecībā uz tā ilgumu, reģistrācijā noteikto formu, kādā preču zīmi var izmantot, preču vai pakalpojumu jomu, attiecībā uz ko licence ir piešķirta, teritoriju, kurā preču zīmi var piestiprināt, vai licenciāta saražoto preču vai sniegto pakalpojumu kvalitāti."

9 Šīs Regulas Nr. 40/94 5., 9., 16., 21. un 22. panta normas ir līdzīgas attiecīgajām Regulas 2017/1001 5., 9., 19., 24. un 25. panta normām.

Direktīvas, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm

10 Padomes Pirmā direktīva 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.) no 2008. gada 28. novembra ir atcelta un aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/95/EK (2008. gada 22. oktobris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2008, L 299, 25. lpp.). Šī pēdējā minētā direktīva no 2019. gada 15. janvāra ir atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2015/2436 atbilstoši tās 55. pantam.

11 Pirmās direktīvas 89/104 trešajā un sestajā apsvērumā bija noteikts:

"tā kā neliekas, ka pašlaik būtu vajadzīgs uzsākt dalībvalstu tiesību aktu par preču zīmēm visaptverošu tuvināšanu, un būs pietiekami, ja tuvināšanu ierobežos ar tām attiecīgo valstu tiesību normām, kas vistiešāk ietekmē iekšējā tirgus funkcionēšanu;

[..]

tā kā šī direktīva nenoraida, ka preču zīmēm piemēro dalībvalstu tiesību normas, kas nav tiesību akti par preču zīmēm, kā normas, kas attiecas uz negodīgu konkurenci, civiltiesisko atbildību vai patērētāju tiesību aizsardzību".

12 Šīs direktīvas 5. panta "Tiesības, ko piešķir preču zīme" 1. punktā bija paredzēts:

"Reģistrētā preču zīme piešķir īpašniekam šajā ziņā ekskluzīvas tiesības. Īpašniekam ir tiesības aizliegt visām trešajām personām bez viņa piekrišanas darījumos izmantot:

a) jebkuru apzīmējumu, kas ir identisks preču zīmei attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuri ir identiski tiem, attiecībā uz ko ir reģistrēta preču zīme;

b) jebkuru apzīmējumu, ja tā identitātes vai līdzības preču zīmei un preču vai pakalpojumu, uz ko attiecas preču zīme [un apzīmējums], identitātes vai līdzības dēļ pastāv varbūtība maldināt sabiedrību [sabiedrībai pastāv sajaukšanas iespēja], kas ietver asociācijas iespēju starp apzīmējumu un preču zīmi."

13 Minētās direktīvas 8. pantā "Licencēšana" bija noteikts:

"1. Preču zīmi var licencēt dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, kam tā ir reģistrēta, un attiecībā uz visu attiecīgo dalībvalsti vai tās daļu. Licence var būt izņēmuma vai vienkārša.

2. Preču zīmes īpašnieks var izmantot šīs preču zīmes piešķirtās tiesības pret licenciātu, kurš pārkāpj jebkuru sava licences līguma noteikumu attiecībā uz licences ilgumu, reģistrācijā norādīto formu kādā preču zīmi var izmantot, preču vai pakalpojumu, kam licence piešķirta, jomu, teritoriju, kurā preču zīmi var piestiprināt, vai licenciāta ražoto preču vai sniegto pakalpojumu kvalitāti."

14 Šīs Pirmās direktīvas 89/104 5. un 8. panta normas ir līdzīgas atbilstošajām Direktīvas 2015/2436 10. un 25. panta normām.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

15 VW, SW, CQ un ET ir valsts preču zīmes un Eiropas Savienības preču zīmes "LEGEA", kas reģistrētas attiecībā uz sporta precēm (turpmāk tekstā kopā – "attiecīgās preču zīmes"), kopīpašnieki vienādās daļās.

16 1993. gadā VW, SW, CQ un ET nolēma piešķirt *Legea* izņēmuma licenci – bez maksas un uz nenoteiktu laiku – par to preču zīmju izmantošanu, kuru kopīpašnieki tie ir (turpmāk tekstā – "licences līgums").

17 2006. gada beigās VW iebilda pret šī licences līguma paturēšanu spēkā.

18 2009. gada 16. novembrī *Legea* pret VW cēla prasību *Tribunale di Napoli* (Neapoles tiesa, Itālija), lai panāktu, ka par spēkā neesošām tiek atzītas VW reģistrētās preču zīmes, kas ietver apzīmējumu "Legea". VW ar pretprasību lūdza, pirmkārt, atzīt *Legea* reģistrētās preču zīmes par spēkā neesošām un, otrkārt, konstatēt, ka šī sabiedrība ir nelikumīgi izmantojusi attiecīgās preču zīmes.

19 Ar 2014. gada 11. jūnija spriedumu *Tribunale di Napoli* (Neapoles tiesa) nosprieda, ka *Legea*, rīkojoties ar visu kopīpašnieku piekrišanu, līdz 2006. gada 31. decembrim ir likumīgi izmantojusi attiecīgās preču zīmes. Toties pēc šī datuma – šīs tiesas ieskatā –, ņemot vērā VW iebildumus pret licences līguma paturēšanu spēkā, šī izmantošana bija nelikumīga.

20 Ar 2016. gada 11. aprīļa spriedumu *Corte d'appello di Napoli* (Neapoles apelācijas tiesa, Itālija) daļēji grozīja šo spriedumu. Uzskatīdama, ka, lai trešai personai piešķirtu preču zīmes licenci, nav nepieciešama kopīpašnieku vienprātība, šī tiesa nosprieda, ka trīs no četriem attiecīgo preču zīmju kopīpašniekiem griba ir pietiekama, lai pēc 2006. gada 31. decembra paturētu spēkā licences līgumu, neraugoties uz VW iebildumiem.

21 Iesniedzējtiesai, kurā ir iesniegtas apelācijas sūdzības par šo 2016. gada 11. aprīļa spriedumu, ir neskaidrības par preču zīmes kopīpašnieku izņēmuma tiesību individuālas īstenošanas kārtību, ņemot vērā Savienības tiesību normas, un šajā ziņā tā atsaucas uz Direktīvas 2015/2436 10. pantu, kā arī Regulas 2017/1001 9. un 25. pantu.

22 Šādos apstākļos *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa, Itālija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Direktīvas 2015/2436 10. pants un Regulas 2017/1001 9. un 25. pants], ciktāl tajos ir paredzētas Savienības preču zīmes īpašnieka izņēmuma tiesības un vienlaikus arī iespēja, ka preču zīme *pro quota* pieder vairākām personām, ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai uz izņēmuma licences pamata nodotu trešām personām kopīpašumā esošās preču zīmes lietošanas tiesības bez maksas un uz nenoteiktu laiku, lēmums var tikt pieņemts ar kopīpašnieku balsu vairākumu vai arī, gluži pretēji, šim lēmumam ir jābūt vienprātīgam?

2) Vai šajā otrajā gadījumā attiecībā uz valsts un Savienības preču zīmēm, kas *pro indiviso* atrodas vairāku personu īpašumā, Savienības tiesību principiem atbilst interpretācija, saskaņā ar kuru nepastāv iespēja kādam no preču zīmes, kas ar vienprātīgu lēmumu ir nodota lietošanā trešām personām bez maksas un uz nenoteiktu laiku, kopīpašniekiem vienpusēji atkāpties no šāda lēmuma, vai arī, gluži otrādi, Savienības principiem atbilst pretēja interpretācija, saskaņā ar kuru sākotnējais lēmums nevar būt saistošs kopīpašniekam neierobežotu laiku un kopīpašnieks var no tā atkāpties tādējādi, ka rodas attiecīgās sekas attiecībā uz nodošanas aktu?"

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

23 SW, CQ un ET apstrīd pirmā prejudiciālā jautājuma pieņemamību, pamatojoties uz to, ka, tā kā attiecīgo preču zīmju kopīpašnieki licences līgumu bija noslēguši vienbalsīgi, nav nozīmes tam, vai šāda lēmuma pieņemšanai pietiek ar kopīpašnieku vairākuma gribu. Savukārt *Legea* norāda, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, jo Savienības tiesībās neesot reglamentēti nosacījumi preču zīmes kopīpašnieku piekrišanas izteikšanai, lai trešai personai piešķirtu lietošanas licenci, kā arī, lai to atsauktu.

24 Ir jāatgādina, ka LESD 267. pantā noteiktā tiesvedībā, kuras pamatā ir skaidra funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, tikai valsts tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt pamatlietas faktus, kā arī interpretēt un piemērot valsts tiesības. Tāpat vienīgi valsts tiesai, kura iztiesā lietu un kurai jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas īpatnības, gan Tiesai uzdodamo jautājumu nepieciešamība, gan to atbilstība (spriedums, 2022. gada 6. oktobris, *Contship Italia*, C-433/21 un C-434/21, EU:C:2022:760, 23. punkts).

25 Atteikties lemt par valsts tiesas iesniegtu lūgumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlietas faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja izvirzītā problēma ir hipotētiska vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie vai tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2021. gada 3. jūnijs, *BalevBio*, C-76/20, EU:C:2021:441, 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa ir pietiekami skaidri izklāstījusi tiesisko un faktisko kontekstu un iemeslus, kas tai likuši šaubīties par noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju, kuras tā uzskata par nepieciešamām, lai varētu taisīt spriedumu. Nav acīmredzams, ka lūgtajai interpretācijai nebūtu saistības ar pamatlietu vai ka izvirzītā problēma būtu hipotētiska.

27 Šo secinājumu neatspēko *Legea* izvirzītais arguments, jo jautājums, vai Savienības tiesības reglamentē kārtību, kādā preču zīmes kopīpašnieki pieņem lēmumu piešķirt tās lietošanas licenci, attiecas uz prejudiciālo jautājumu vērtējumu pēc būtības. Turklāt, pretēji tam, ko apgalvo SW, CQ

un ET, pirmajam prejudiciālajam jautājumam ir nozīme pamatlietas atrisināšanā, jo, lai gan kopīpašnieku vairākuma griba ir pietiekama, lai pieņemtu lēmumu piešķirt preču zīmes lietošanas licenci, kopīpašnieka, kas ir mazākumā, sākotnēji sniegtās piekrišanas šādai licencei atsaukšanai katrā ziņā varētu nebūt nekādas sekas.

28 No tā izriet, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

29 Vispirms jānorāda, ka, ņemot vērā pamatlietas faktu norises laiku, attiecībā uz Eiropas Savienības preču zīmēm to reglamentē Regula Nr. 40/94 un attiecībā uz valsts preču zīmēm – Pirmā direktīva 89/104. Regulas 2017/1001 9. un 25. panta, kā arī Direktīvas 2015/2436 10. panta noteikumi, uz kuriem atsaucas iesniedzējtiesa, atbilst noteikumiem, kas ietverti attiecīgi Regulas Nr. 40/94 9. un 22. pantā, kā arī Pirmās direktīvas 89/104 5. pantā. Līdz ar to uzdotie jautājumi ir jāpārformulē, atsaucoties uz šīm tiesību normām.

30 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Pirmā direktīva 89/104 un Regula Nr. 40/94 ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai piešķirtu vai atsauktu lietošanas licenci attiecībā uz kopīpašumā esošu valsts preču zīmi vai Eiropas Savienības preču zīmi, ir vajadzīgs lēmums, ko kopīpašnieki pieņēmuši vienprātīgi vai ar balsu vairākumu.

31 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Pirmās direktīvas 89/104 5. pantu un Regulas Nr. 40/94 9. pantu preču zīme piešķir tās īpašniekam izņēmuma tiesības. Šīs regulas 5. pantā ir precizēts, ka Eiropas Savienības preču zīmes īpašniece var būt jebkura fiziska vai juridiska persona, tostarp iestādes, kas izveidotas saskaņā ar publiskajām tiesībām.

32 Turklāt no Pirmās direktīvas 89/104 8. panta 1. punkta un Regulas Nr. 40/94 22. panta 1. punkta izriet, ka gan attiecībā uz valsts preču zīmi, gan Eiropas Savienības preču zīmi var piešķirt izņēmuma licenci vai vienkāršu licenci dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, kam tā ir reģistrēta.

33 No Regulas Nr. 40/94 16. panta 3. punkta un 21. panta 2. punkta, kuros ir atsauce attiecīgi uz Eiropas Savienības preču zīmes "kopīpašniekiem" un "līdzīpašniekiem", izriet, ka šāda preču zīme var piederēt vairākām personām.

34 Lai gan ir taisnība, ka Pirmajā direktīvā 89/104 nav norāžu par valsts preču zīmes kopīpašumu, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 47. un 48. punktā, šāda norāžu neesamība nozīmē nevis to, ka ir izslēgts šādas preču zīmes kopīpašums, bet gan, ka to reglamentē valsts tiesības, no kurām izriet kopīpašnieku veiktā ar preču zīmi piešķirto tiesību izmantošanas kārtība, tostarp kārtība, kādā pieņem lēmumu par lietošanas licences attiecībā uz šādu preču zīmi piešķiršanu vai atsaukšanu.

35 Turklāt, kā izriet no Pirmās direktīvas 89/104 trešā un sestā apsvēruma, lai gan šīs pirmās direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu tiesību aktus par preču zīmēm, lai novērstu pastāvošās atšķirības, kas var kavēt preču brīvu apriti un pakalpojumu sniegšanas brīvību, tās mērķis nav pilnībā tuvināt minētos tiesību aktus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2002. gada 21. novembris, *Robelco*, C-23/01, EU:C:2002:706, 33. punkts).

36 Savukārt Regulā Nr. 40/94, lai gan tajā ir atzīts Eiropas Savienības preču zīmes kopīpašums, nav ietverta neviena tiesību norma, kas reglamentētu nosacījumus, ar kādiem šādas preču zīmes kopīpašnieki izmanto ar to piešķirtās tiesības, tostarp tiesības pieņemt lēmumu par lietošanas licences piešķiršanu vai atsaukšanu.

37 No Regulas Nr. 40/94 16. panta 1. punkta izriet, ka Eiropas Savienības preču zīme kā īpašumtiesību objekts tiek uzskatīta par valsts preču zīmi, kas reģistrēta noteiktā dalībvalstī saskaņā ar šajā pantā paredzētajiem noteikumiem. No tā izriet, ka, tā kā šajā regulā nav tiesību normu, kas reglamentētu kārtību, kādā Eiropas Savienības preču zīmes kopīpašnieki pieņem lēmumu piešķirt vai atsaukt lietošanas licenci attiecībā uz šādu preču zīmi, šo kārtību reglamentē šīs dalībvalsts tiesības.

38 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Pirmā direktīva 89/104 un Regula Nr. 40/94 ir jāinterpretē tādējādi, ka jautājums par to, vai lietošanas licences piešķiršanai vai atsaukšanai attiecībā uz kopīpašumā esošu valsts preču zīmi vai Eiropas Savienības preču zīmi ir vajadzīgs lēmums, ko kopīpašnieki pieņēmuši vienprātīgi vai ar balsu vairākumu, izriet no piemērojamajām valsts tiesībām.

Par otro jautājumu

39 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Padomes Pirmā direktīva 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, un Padomes Regula (EK) Nr. 40/94 (1993. gada 20. decembris) par Kopienas preču zīmi

ir jāinterpretē tādējādi, ka

jautājums par to, vai lietošanas licences piešķiršanai vai atsaukšanai attiecībā uz kopīpašumā esošu valsts preču zīmi vai Eiropas Savienības preču zīmi ir vajadzīgs lēmums, ko kopīpašnieki pieņēmuši vienprātīgi vai ar balsu vairākumu, izriet no piemērojamajām valsts tiesībām.

[Paraksti]